

La presentació de Jimmy Brown fou un fracàs - Tomás Cola i Vleschowen feren el combat més bell de la nit - El gracienc Ros assolí un gran triomf en batre a Piet Hobin

Esportivament la vetllada resultà a mitges, car si els dos darrers combats agradaren, no succeí així amb els preliminars i el del negre Jimmy Brown contra el dur copejador Marco. Ara que hi som no serà de més que situem cada cosa al seu lloc. Jimmy Brown, que fins ara venia fent-se passar per germà del famós Al. Brown, no hi té realment cap més parentiu que el que l'hi dona el color. Co és, que en tot cas, això no ho neguem, es germà de raga. A més com a pugilista tampoc s'hi assembla gens, car la seva actuació d'ahir el qualifica com un dels boxadors més mediocres que existeixen. Dotat d'una constitució física envoltada que el podria ajudar a ésser un primera sèrie, els seus coneixements pugilístics són migridissims. Sincerament creiem que actuació que pugui fer a la nostra ciutat aquest negre, va acabar virtualment aïr. El públic, que va acollir-lo amb una xiulada, així ho donà a comprendre.

Marco, davant d'un tal adversari, guanyà per punts. El seu combat fou una repetició d'anteriors actuacions que l'hi hem vist. Vers el final, el seu esgotament començava a mostrar-se, i això que no fou gaire castigat. Pugilísticament tampoc palesa cap avenc. La boxa que practica resulta monòtona per la repetició sovintejada dels mateixos cops i els mateixos defectes. Sense comptar amb el desavantatge d'encaixar poc Quant a lluita, quasi sempre va menar l'iniciativa i el domini del combat li va correspondre sempre. Doncs, bé: a cada round tret dels dos primers va trobar-se en dificultat. Sort que Jimmy Brown no representava un perill efectiu...

Cola i Vleschowen, català i belga, respectivament, varen boxar a continuació.

El boxador belga va demostrar dels primers moments que és un home assabentat de les coses del ring. Dotat d'una recuperació instantània, va poder replicar en tot moment l'atac obstinat i precís de Cola. El seu joc, però, fou millor a la defensiva. Les sèries de crosets, que en ple atac de l'adversari pegà més d'una vegada, deturaren en sec el forcing de Cola. Aquest boxador es creix davant d'hommes de classe. La seva boxa arriba al grau màxim, quan troba un pugilista expert que li dona la rèplica. Els rounds quart i cinquè efectivament correspongueren a Vleschowen, qui amb els seus directes d'esquerra aconseguí imposar-se, almenys en aparença. El combat acabà amb ple domini de Cola, i a un tren molt viu atacà per sèries de swings al rostre, que deixaven senyal visible. Aquest atac obstinat de Cola i realitzat amb la precisió que acostuma, desbordà ben sovint el belga, qui s'hagué de limitar a un joc defensiu. El combat acabà amb ple domini de Cola, i veient-se a la cara del belga les senyals del punch ja respectable del guanyador.

A Cola, però, l'hi va reeixir el seu joc perquè es troba amb un home sense punco i per tant mancat de l'ajut que per a un boxador representa un cop fort. A més, el belga li acceptà sempre combat. Cola, però, no pogué anular en tot el combat amb l'esquerra del seu contrari, de la qual habilitment se'n servia el belga, aprofitant-se de la més petita clariana per a fer-li arribar al rostre de Cola. Aquest, per tal de poguer evitar aquest esquerra formidable, intentà en diverses ocasions canviar de tàctica. En unes, contra amb ràpid "un-dos" llengat amb força, que el belga acusà visiblement, i les altres amb ràpids desplaçaments, que, més que res, el perjudicaren, car el belga tenia molt mòbil el perseguir a qualsevol terreny.

La decisió donant vencedor a Cola va ésser ben rebuda, car el públic es féu càrrec de la vàlua pugilística del challenger Vleschowen.

La vetllada aconseguí el seu moment culminant en l'intent que l'espectador anuncià Ros i Piet Hobin. Piet Hobin, per bé que en plena davallada era un home ja curtí en aquesta mena de lluites, tot el contrari de Ros. Per això el triomf del poulain de l'Artero fou ben rebut.

Definitivament, l'ex campió europeu dels welters és a la posta. Ens pensem que Barcelona ja no el veurà més dalt d'un ring. Piet Hobin és això que diem un home caduc. La seva època es troba ja allunyada, i el ring ja li nega les victòries. Amb tot, encara a estones

El programa del F. C. Barcelona per a aquestes festes

Mentre el primer equip del F. C. Barcelona, complint compromisos contrats, es desplaçarà els vinent dissabte i diumenge a Madrid, per a les mateixes festes es preparen al camp de Les Corts dos interessants encontres en els quals actuaran els primers onzes del Huesca F. C. i Levante F. C. contra un equip mixte del Club blau-grana.

Si bé és cert que en l'equip del F. C. Barcelona no hi figuraran els titulars, en canvi ho és anunciar que l'equip estarà format a base de joves elements, tots ells plens d'entusiasme i amb moltes ganes d'enllair-se al primer equip.

Tots recordem perfectament aquella superba exhibició de bon futbol que ens va donar aquell equip mixte del F. C. Barcelona en el segon encontre contra el Wiener Amateur, i és de creure que aquesta vegada, davant dels equips completos i fins reforçats del Levante i del Huesca, contemplarem quelcom igual per a satisfacció dels nostres esportistes.

Era intenció del F. C. Barcelona celebrar el segon dia, o sigui diumenge, un torneig a base de mitjos encontres entre els tres equips, que es portarà a cap si els dos Clubs forans donen llur conformitat.

LA REUNIO DEL DIMECRES

La presentació de Jimmy Brown fou un fracàs - Tomás Cola i Vleschowen feren el combat més bell de la nit - El gracienc Ros assolí un gran triomf en batre a Piet Hobin

recordem al gran campió. Les seves dots excepcionals de recuperació també les posseïx, com així mateix els coneixements tècnics. Però la naturalesa ja està gastada i els múscles no responen a la intel·ligència. Per això na d'acudir a la seva experiència del ring, mai mancada de noblesa i correcció. És de dolre l'actitud ingrata d'aquella part xovinista de públic que ahir esbrancava a Piet Hobin.

El combat va ésser guanyat pel gracienc Ros de molt llarg. Sense cap dubte el domini li va correspondre, tret dels rounds 3 i 6, que Hobin inicià una ofensiva, per abandonar-la al round següent, cedint a l'empenta de Ros. Aquest, per bé que dins l'estil de l'Artero es mostra més mòbil que la majoria dels seus companys d'equip. Creiem que una gran part del seu triomf la deu a aquesta mobilitat que li permeté d'esquivar les escames de Hobin. També li anotarem un major enginy combatiu, tendent a proporcionar-li ocasions favorables per a col·locar el seu cop. Aquest si que realment és quelcom que els seus adversaris han de aprendre's de seguida, i si Hobin va perdre, fou degut a establir coneixença amb el punch de Ros. La guardia del gracienc no fou, però, perfecta; ben sovint el seu cos quedà a descobert, permetent a l'adversari fer arribar els seus cops a lloc. Amb tot, el combat d'ahir assenyala un franc progrés del boxador gracienc, i descobrim a un altre home de facultats gens vulgars. El Ros d'aquest combat fou un Ros que no coneixíem. Manca, però, saber si aquesta actuació fou una cosa transitòria o un estat de forma latent.

Els començaments del combat s'assenyalaren per l'estudi mutu que els dos boxadors es feien. Els primer a atacar fou Ros, qui col·locà en distintes ocasions la seva esquerra en directe. Hobin es limità a bloquejar i resseguir l'estudi del seu adversari. En el segon round, aquest inicià l'atac, cercant obstinadament el cos a cos. Ros, però, replicà energèticament i els seus cops forts arribaren sovint a togar a Hobin. El final del round, Ros domina al belga. Lleuger avantatge de Ros.

A la tercera represa, Hobin es llençà a l'atac i per uns moments dominà a Ros, qui no acerta a donar-li la rèplica. A més, aquest descuidà la guardia, permetent que Hobin el toqués ben sovint al rostre. En aquest round, la puntuació fou favorable al belga.

El quart round, fou el de més emoció. Ros semblà que s'havia donat compte que calia "tocar" a Hobin per a guanyar i sortí disposat a aconseguir-ho. Cap a la meitat Ros placà a Hobin un formidable croset de dreta que arribà precis al mentó del belga. Aquest, per evitar la repetició possible del cop, imposà el cos a cos, llençant-se al damunt de Ros. Aquest perseguí al belga durant la resta del round, qui va acabar-lo, donant senyals visibles del càstig. Pot ben dir-se que aquest round donà el triomf al vencedor, i a l'ensens serví per a mostrar-nos que les facultats recuperadores d'Hobin encara subsisteixen.

Els rounds cinquè i sisè foren duts a un tren més pausat, car els boxadors es ressentien de l'esforç de l'assalt anterior. Hobin, per bé que paulatinament, anà millorant; dins al sisè round tornà a dominar, per bé que amb petita diferència.

La sort, però, ja estava decidida, i Hobin no cercava més que arribar al límit del combat. Durant els rounds setè i vuitè, que per haver Ros relutit l'atac hauria pogut millorar la puntuació, no ho féu, i el seu adversari acumulà més punts. La lluita tornà a esdevenir forta al round següent. Ros, evidentment, que recobrava el destí k. o., car la fúria del seu treball i la precipitació en què l'efectuava, així donava a entendre-ho. Novament Hobin es trobà en dificultats, resguardant-se dels cops de Ros amb la seva guardia tancada. El darrer assalt no oferí cap circumstància digna d'esmentar-se, i va ésser el domini accentuat de Ros.

FABERT

REMARQUES

L'altre dia, al F. C. Barcelona es va rebre una denúncia greu contra el jugador Plattko. Es parlava ja de prendre mesures energiques si el fet era comprovat. S'acusava l'esmentat jugador, que no actua per estar lesionat, que la suposada lesió no era d'istac, perquè, en canvi, anés a ballar a la Granja Royal.

S'ha sabut, però, que l'acusació era infundada. En Plattko havia assistit a la Granja, sí, però no havia charlestonejat... més que una estona.

Davant d'això hom s'ha sentit indulgent i renuncia a prendre cap de les mesures energiques amb què amenaçava.

Segons ha confirmat l'òrgan del R. C. D. Espanyol, és gairebé segur que aquest club se'n va enguany cap als Estats Units, tal com hem dit diverses vegades.

Les gestions, però, encara no estan ultimades del tot, però van per molt bon camí, segons les nostres notícies.

L'Espanyol es proposa d'endur-se'n el defensa Perelló i també gestiona el reforç de l'Urquiza, Esparza i Kiriki.

A més dels partits que facin a Iauquilandia, en jugaran d'altres a Cuba.

La ineptitud i la manca de sentit comú d'un àrbitre de futbol, va fer que diumenge passat a París un partit de generés de tal manera, que els accidents entre jugadors feren freqüents i fins un d'ells hi trobà la mort.

A la nostra terra, no hem arribat en

(Passa a la pàg. 2)

Un escàndol a la Federació Espanyola de Fútbol?

No hi ha res tan divertit com aquest organisme que respon al nom de la "Real Federación Española de Fútbol Asociación". Són tres els que en formen el Comitè directiu; sempre tan mal avinguts! Ara el seu president, el marquès de Someruelos i el secretari senyor Joaquim F. Prida han partit peres amb el tresorer N. Antón Ferrer i li han "exigit" la dimissió. Però el greu del cas està en el redactat de les cartes adreçades a les Federacions "regionals", a les quals presenten el fet com a consumat i amenaçant amb l'irrevocable si les altres federacions no s'avenen al paper de xais, ratificant-ne la confiança.

Ara bé, perquè tant de rebombori? Segons la comunicació cursada el dia 11, perquè la presència del senyor Ferrer "fa del tot punt incompatible la normalitat en les funcions del Comitè executiu".

Però en la segona comunicació, dos dies després, s'aclearix que l'expulsió decretada contra el senyor Ferrer "no estava relacionada amb l'especialitat característica del càrrec que desempeñava" (que era el de tresorer).

Hom pot veure, doncs, que la troca s'emboïca, car el senyor Ferrer, amb tot i la intervenció de persones de reconegut prestigi en el futbol espanyol, es nega rotundament a seguir llur consell, "de presentar la dimissió per què l'afar pogués tenir més fàcil i suau desenllaç".

Es increíble que les Federacions "regionals" s'avinguin amb tants pocs detalls a ajupir-se a les exigències del marquès de Someruelos i del senyor Prida? Es dubta majorment si, com afirma "Heraldo de Madrid", no es tracta més que de disconformitats de criteri i d'un caràcter netament personal.

Quina intervenció té en tot aquest "tinglado" el senyor Ricard Cabot? Misteri; misteri absolut.

El senyor Cabot, no obstant, ha celebrat diversos conciliabuls telefònics amb gent d'aquí i pel poc que hem pogut deduir, totes les seves gestions van decantades perquè es doni compliment i satisfacció al "dase" del marquès de Someruelos i del senyor Prida.

Al marge de la II Costa de l'Ordal

Els comentaris a la segona cursa de l'Ordal han de recolzar, necessàriament, en la comparació amb els resultats aconseguits en 1918, quan la primera cursa. Aquesta comparació entre unes i altres velocitats té més valor que un simple paral·lel entre resultats d'un any a l'altre. En aquests nou anys transcorreguts, la tècnica de construcció de màquines ha sofert un impuls formidable. Quant a rendiment, el tant per cent d'augment és gran. Per això, donada la igualtat de terreny de la cursa, el paral·lel entre els resultats de 1918 i de diumenge passat és tota una demostració del millorament de la tècnica motociclista.

La comparació no pot ésser rigorosament paral·lela entre una cursa i l'altra, perquè en 1918 tots els vehicles inscrits pertanyien a la categoria lliure, mentre que enguany han estat agrupats, com és de reglament, en curses i esport. No gens menys, els vehicles d'aquesta darrera categoria enguany han depassat les velocitats mitjanes assolides llavors en la categoria lliure.

En 1918, com ara, el millor temps de motos pertany a Joaquim Vidal, llavors amb una mitjana de 65 quilòmetres 600 i ara de 82 quilòmetres per hora, amb una màquina de 1.000 c. c. en 1918, i enguany amb una Norton de 500 c. c., que ja ha servit per a moltes altres curses. Vidal és, indiscutiblement, el número u dels nostres motoristes. La mitjana marcada diumenge, la millor absolutament de tota la cursa, és un record, per al corredor i per a la marca Norton, gairebé diríem definitiu, ja que serà difícil de superar, o al més, el guany que es pugui obtenir serà petit, puix que el traçat de la carretera imposa limitacions a la màquina més veloç i al motorista més virtuós.

En la mateixa categoria curses, Iena-si Faura, amb una B. S. A. de 350 c. c., va assolir una velocitat de 78 quilòmetres 200 per hora, superior al temps millor de 1918, i cal tenir en compte que la moto amb què Faura va prendre part a la cursa té també una llarga història, puix que ha pres part en totes les curses celebrades de força temps ençà, ha servit per a entrenaments al velòdrom de Sans, i ha fet al seu amo un servei

quotidià, coses totes que dinen molt a favor de la resistència i bona construcció d'una màquina.

De la mateixa marca B. S. A. és el sidecar amb que Josep Boixador ha batut els records existents de sidecars. El salt del record antic, 48 quilòmetres 300 per hora, amb un sidecar de 500 c. c., als 62 km. 700 de Boixador amb 350 c. c., es pot passar de tot comentari. Assenyalem només que Boixador, fins ara excel·lent corredor de moto sola, va revelar-se com un expertíssim sidecarista en el seu debut de diumenge.

Molt important és també, la performance d'Andreu, que tripulava una Rex Acme esport 350 c. c., amb la qual va fer una mitjana de 76 km. 823 per hora, temps superior al dels records antics sense distinció de classes ni circumstàncies.

Com també Carles Lázaro, amb la Raleigh esport de 250 c. c., féu un brillant debut en curses, batent els records existents de motos de major cubicació.

De moto Rudge sola no va córrer-ne cap, i segurament que haurien fet un paper interessant. Però la marca no per això va quedar sense representació: Manuel Torres, en la classe esport 350 c. c., amb un sidecar propietat d'un company nostre que ha pres part a totes les curses d'un any i mig ençà, va passar, amb els seus 48 km. 648 per hora, les millors velocitats de sidecars de molta més cubicació que corregueren en la primera cursa de l'Ordal.

Una altra performance interessantíssima fou la de Planàs amb l'Austin 750 c. c. tipus Brooklands, el millor temps de tots els quatre rodes del dia, i superior encara a la millor mitjana assolida en 1918 en cotxes de moltíssima més cubicació. Era impressionant la seguretat amb què aguantava la carretera el cotxe més ràpid entre els més menuts.

El consabut bon criteri dels nostres lectors haurà esmenat la classificació apareguda en el nostre número anterior, en la qual els "ciclecars" apareixien, gairebé sistemàticament, com a "sidecars".

De cara al diumenge de Passió

Només ens faltava aquesta. Las Provincias, de València, diu que "enc que vençut, l'equip del Barcelona va deixar la sensació d'haver estat el vencedor moral". Al damunt de la pallissa, la brometa, per a més sarcasme. A el bo serà que hi haurà socis del Barça que s'hi enterniran. Ja en tirarem bon tros a l'olla de les victòries morals. El Campionat de Catalunya està ple de victòries morals del Gràcia, del Terrassa, de l'Espanyol, del Sabadell, del Sans i del Badalona. I ara tots ells, en lloc d'anar a Cartagena, o a Màrcia, o a València, o a Castelló, han de passar les tardes del diumenge fent partits amistosos. El Badalona és, particularment, l'equip que ha obtingut més victòries morals. Cada diumenge al vespre, quan arribàvem a la redacció, teníem un especial interès a interrogar el company que havia anat a presenciar el partit que havia fet el Badalona.

—Han perdut, però han estat dominant tot el partit.

—I de quants han perdut?

—Per 5 a 1. Però el resultat que reflectís el partit hauria d'ésser un 3 a 2 a favor d'ells. Estan de desgràcia.

I el Badalona, de tant apuntar-se al seu favor victòries morals que no compten a les pissarres, s'ha quedat a la cua, i si no procura obtenir sobre el Gimnàstic quelcom més

que victòries morals, se'n tornarà al grup B sense contemplacions.

Els psicòlegs podrien entretenir-s'hi una mica amb això de la moral futbolística. Els equips acostumen a obtenir victòries morals, que vol dir que perden els partits, quan precisament llur moral està decandida. Per què l'Euro-pa va perdre davant del Cartagena, el capità del qual equip, precisament el dia abans del partit es resignava ja a perdre? Perquè no hi va haver moral en la davantera de l'Euro-pa. I n'hi va haver tan poca per no dir que no n'hi va haver gens, que a l'Euro-pa, a Cartagena, ni el consol de la victòria moral hi va quedar.

Per què va perdre el Barcelona a València? Perquè la davantera del Barcelona va jugar sense moral, desbalistada, sense coordinació, sense recordar-se que aquí hi havia cent mil, cinc-cents mil persones que estaven pendents del resultat de Mestalla.

La victòria moral del Barcelona a València, la pot embolicar amb una fulla de bruc. No és pas aquest el camí del Campionat, ni el de les arribades apoteòsiques que tothom desitja tornar a repetir.

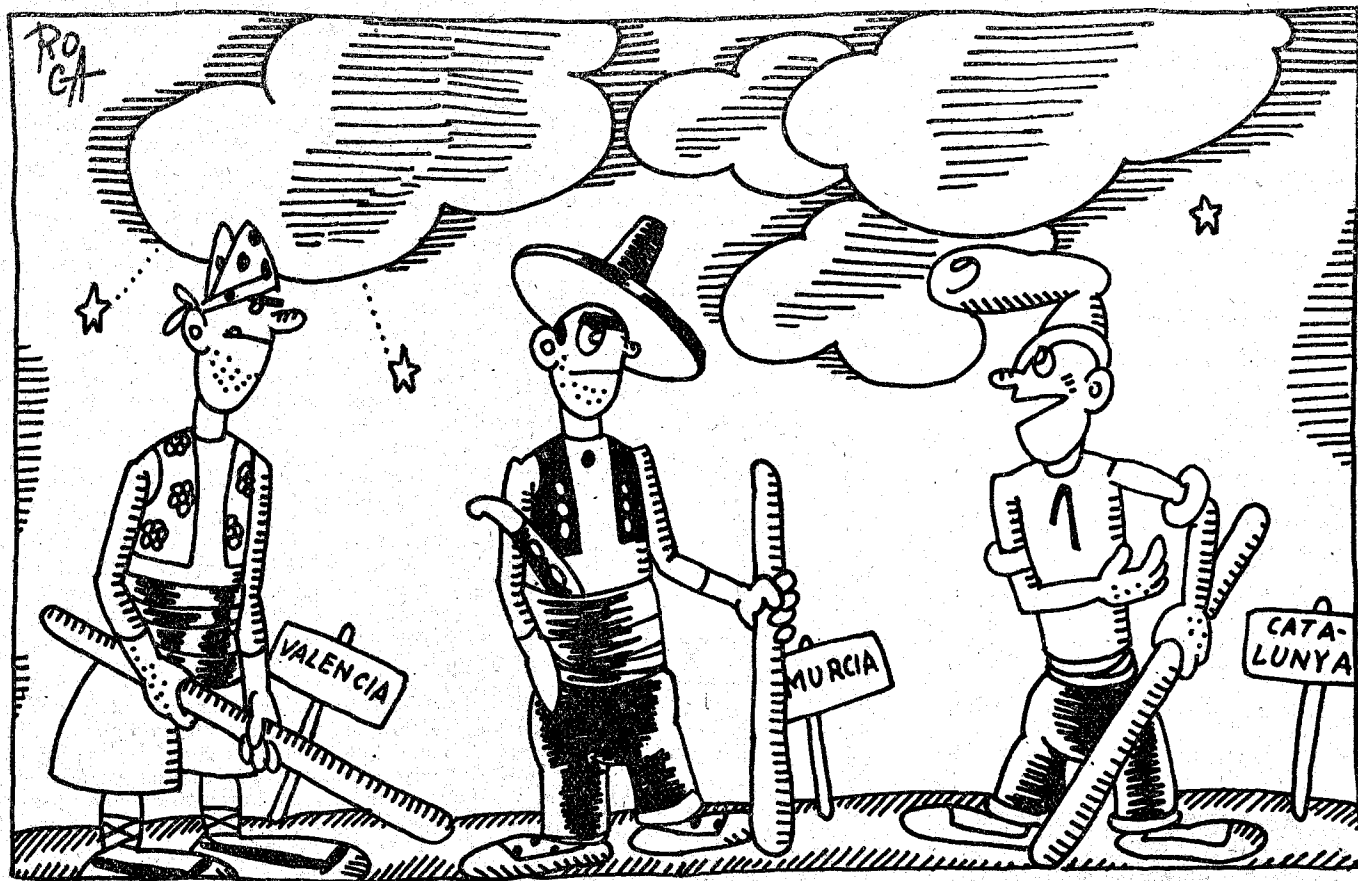
Naturalment, els que porten les coses del Club campió, de seguida s'han adonat que això no podia anar ni amb rodes, i han començat a estudiar la reforma de la davantera. És una llàstima que se'n hagin adonat tan tard. Ja feia tres festes que durava.

Va començar la tarda del partit amb l'Euro-pa; en què el Barcelona va perdre per 5 a 1. Oficialment, aquell dia va ésser un dia de broma. La Junta i els socis s'hi van fer un tip de riure. Van anar al camp de l'Euro-pa com aquell qui va a fer una fontada. Veïeu els de l'Espanyol amb unes cares totes estirades, i això els feia més gràcia que si els fessin pestigolles al melic. A cada gol que entraven a la porta de Llorens, el barcelonista es trencava de riure. Era una veritable passió. Si els de l'Euro-pa arriben a fer més gols hi hauria hagut socis del Barça que s'haurien trencat. Sortint del camp els barcelonistes es feien l'ullet. I si un moment recordaven aquells cinc minuts en què els jugadors del Barça — que no reien — varen posar-s'hi seriosos, i es picaen en l'amor pròpi, i Sami féu el gol de l'honor, però de seguida tornaren a deixar-se decandir, els barcelonistes es passaven la mà pel front com per allunyar el mal somni d'aquell moment de impotència que l'equip del Barça va donar la sensació de passar.

El partit amb l'Euro-pa fou una tarda de berrilla. El soci del Barça és tan innocent que s'ho empassa tot. A més, està tan poc acostumat a perdre, que la idea solament d'una desfeita fa la rebutja per endavant com si es tractés d'una cosa fantàstica.

Després va venir el partit amb l'Espanyol. Aquell dia no era broma, però és clar, es tractava d'un partit amistós, en el qual no s'hi discutien els dos punts, i no valia pas la pena d'amorinar-s'hi, amb perill que un Kaiser qualsevol trengués les cames d'algué, que després no pogués jugar el Campionat. — Si la davantera hagués volgut fer gols... — es deia el soci. — El que és que no s'hi havien pas de matar.

I el Barcelona va perdre per 4 a 1. Després ha vingut el partit amb el Màrcia. El barcelonista aquell diumenge va dur la dona al cinema havent sopat per celebrar el 5 a 0 del camp de Les Corts. I no es va adonar que la davantera del Barça s'havia passat tota la tarda "jugant a nubes". Com se sol dir,

ELS TRES PERSONATGES, A COR, DAVANT ELS PARTITS QUE S'ACOSTEN:

—Ja vindreu, ja, a casa!

CICLES I ESPORTS **BENEDID**

Les darreres creacions

Aragó, 270
Teléfono 243 A

BARCELONA

perquè el Múrcia era un equip del nivell de qualsevol equip de la nostra promoció comarcal, que el Josep que li guardava la porta, més que Josep era Bonifaci, i que la davantera del Barça, aquella tarda havia d'haver entrat 12 ó 15 gols, i no sent-ho així feia el ridícul.

No treiem importància a la desfeta del Barça a Mestalla dient que a la porta no hi havia Plattko, i a l'eix no hi havia Sanzo, i que Sagi i Píera estaven malalts. Es va perdre perquè l'equip ja fa uns quants dies que s'està entrenant a fer-ho malament, perquè no tots els seus components tenen aquella ànima i aquell cor de Llorenç, posem per exemple, que lluita amb tot el delit i plora amb llàgrimes de debò la desfeta el dia que el seu Club ha perdut.

Demanem a la Junta del Barça que a la davantera de l'equip hi posi gent d'ànima; que tinguin almenys la meitat de l'ànima amb què seguïen el math o esperen les noves del partit els catalans.

S'està donant la sensació que el Barça és un equip gastat. L'ata millor del continent ha passat a la història ja fa uns quants setmanes. Aquesta ala està tocada, avui. No n'hi ha prou amb demostrar-ho davant d'un Gràcia o d'un Badalona. Davant de la gent de fora s'ha de demostrar.

I prou perquè ens hi hem posat seriosos i no ens està bé. Però és que tenim tanta por que les coses no s'arreglin, que voldríem que estés a la nostra mà l'adreçar-ho per a donar-hi un cop.

Que pensin els que dirigien el Barça que el 3 d'abril es juga el partit amb València, i que és el diumenge de Pasco. Que no sigui un diumenge de Pasco per al soci, i per a tots els que estimen el Club campió de Catalunya. Que posin passió en llur joc els jugadors, i sobretot que hi posi passió la davantera, perquè no sigui un diumenge de Pasco, en l'altre sentit per a tots.

August Berenguer

REMARQUES

Ve de la pàgina anterior

cara a aquest extrem; però és senzillament qüestió de tot, no pas perquè els àrbitres no hi posin tot el que saben a fi que un dia també, hàgim d'escriure una nota negra.

I aquell dia la Federació tampoc no s'atrevirà a ficar-se amb els àrbitres.

El Moto Club havia llogat una dotzena d'homes que escombrassin els viratges de la carretera de l'Ordal, advertint-los abans que a les onze en punt es retirassin de la carretera. Un dels escombradors, massa aficiat al treball, va seguir escombrant més tard de l'hora assenyalada, fins que un motorista va topar amb ell. No va passar res de greu, sinó el temps que va perdre el corredor.

L'incident curarà l'escombrador de prendre's ho amb tanta bona fe una altra vegada.

El nostre lector, fins els més incréduls, ja hauran vist que la nova avançada dilluns passat pel nostre Berenguer, sobre un dels molts telegrames de felicitació que havia rebut el València per la seva victòria sobre el Barcelona, s'ha vist plenament confirmada per la mateixa premsa valenciana.

Perquè s'aprenui a no dubtar del que nosaltres diem, en to de broma i en to seriós.

Un dels inscrits que deixaren de presentar-se a l'hora d'enfilarse per l'Ordal, fou D'Artagnan, pseudònim de Palazón. El que no se sap és si fou per no tenir el cotxe a punt, o no tenir-hi una d'aquelles fantàstiques indumentàries que sol lluir els dies de cursa.

Llegim: "Ayer, después de disputada la carrera, uno de los muchos motoristas que asistió a la misma, chocó en un vello contra un árbol de la carretera lastiéndose seriamente."

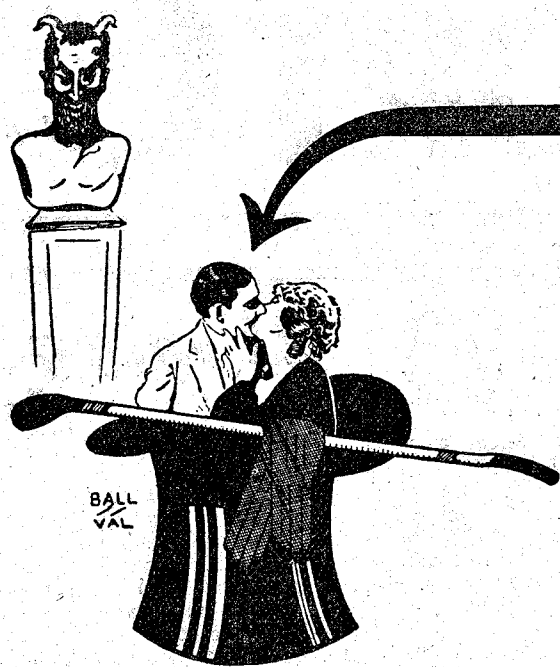
I aquesta informació l'encapçalava amb l'epígraf de "Una nota altament simpática".

Hi ha simpaties alarmanes de debò.

Sembla que el Comitè Olímpic tracta d'obtenir una forta subvenció de l'Estat per tal de preparar els que han d'anar a les properes Olimpíades d'Amsterdam. Sense aquesta subvenció seria del tot impossible que els participants es presentessin ben preparats, per bé que el Comitè està convençut que tant d'una manera com de l'altra els nostres representants seran batuts, com ja és tradicional en aquests certàmens.

Sembla, però, que si els atletes es poden presentar ben preparats, és a dir, si l'Estat dona els diners, ens evitarem un gros afront. Essent així...

El repòrter d'hockey més menut del món va escriure que no creia seleccio-

nable un determinat jugador. Aquest, indignat, el va cridar a una cambra a part, dient-li que havien de parlar. Després d'arguments tan convincent com: "sóc un amateur i per tant no sóc criticable"; "tu, que ets jugador de segona categoria, no pots dir mal de mi que ho sóc de primera", etc., etc., l'hockeyman enfurit va passar a d'altres arguments, si no més convincents, més violents. Una oportuna intervenció va alliberar al repòrter de menys tamany del món de les iras del ganàpia.

Amb motiu del campionat escolar un amic nostre està establint una llista, en la qual figura l'expedient acadèmic dels jugadors. Molts d'ells porten anys i anys de carrera, sovint enquistats en una assignatura rebeca.

Sembla que el treball del nostre amic

serà enredat, puix que el seu autor

es veurà influir per fortes pressions,

obligat a no fer-les pública.

Qui no troba excuses és perquè no

vol.

No hi ha entre Jimmy Brown, i Al Brown, els dos boxadors americans que han anat en els rings de França, cap altra relació de parentiu que el de pentanyer els dos a la raça negra.

Ara bé, com que Al Brown ha obtingut sorollosos triomfs i Jimmy Brown ha estat gairebé sempre batut, el darrer, que havia de boxar ahir a Barcelona, no ha trobat altra manera de donar-se importància que fer-se passar per germà del seu homònim.

No hi hauria res a dir sobre això si la premsa barcelonina no s'hagués prestat tan espontàniament a fer-hi el joc... Un joc dels més innocents, és el cas de dir-ho...

Un diari barceloní de la nit, a la secció de "Natación", va publicar uns notes sobre la "Primera regata nacional para embarcaciones de pesca a motor de todas categorías".

Hom deia si és que el periodista esperava que totes les barques de pesca naufraguessin i llurs tripulants acabessin la regata nedant com uns torpedinats.

La passa dels traspassos. En Surroca, antic defensor del Barcelona i actualment del Lleida, està a punt d'ingressar al Centre d'Esports de Manresa.

(Seguirà la llista d'acord amb les circumstàncies.)

El boxador valencià Josep Marco va fer ja fa temps la seva aparició davant del públic barceloní adornat amb el títol de "ex-campió amateur del Lluenguadoc", malgrat el qual hom va poder constatar sense esforç que es tractava d'un boxador mediocre...

Ara bé, com si d'aleshores ençà no hagués passat res, el "Mundo" en parlar-nos de Marco desenterra una vegada més allò de: "ex-campió amateur del Lluenguadoc", sense oblidar-se d'escriure el nom de l'interessat amb ortografia francesa Joseph Marco.

I pensar que tant allò de "campió etc.", etc.", com allò altre de Joseph no foren més que altres tantes facècies d'En Larruy...

Tennis

Del finit Concurs per equips

Per haver abandonat la final de primera categoria, el Turó, l'interès de la jornada d'aquest concurs va quedar reduït al match Pompeia-Turó, en la segona categoria. En ell varen distingir-se els joves Maer i Escayola i el veterà (parlem tennísticament) Mir. També Calvo i Sala i Suquer, encara que aquests dos, potser en saben un xic massa per jugar en aquesta categoria.

La senyora Morales i la senyoreta Dutton, molt en forma, i les senyoretes Ribalta i Weber es defensaren com van poder.

Els resultats tècnics foren: Guanya Pompeia. Calvo a Mir, 6-1, 6-3. Suquer a Carreres, 6-0, 6-3. Sala a Escayola, 6-4, 6-3. Sala-Suquer a Escayola-Macer, 6-0, 2-6, 6-4. Calvo-Sarró a Carreres-Mir, 6-2, 4-6, 11-9.

Guanya Turó: Senyora Morales-Escayola venen a senyora Weber-Sala, 6-0, 6-3. Macer a Quirante, 6-0, 6-2. Senyoreta Dutton a senyoreta Weber, 8-6, 6-2. Senyora Morales a senyoreta Ribalta, 6-2, 6-0.

Resum: Guanya Pompeia per 5 victòries a 4.

FIXOLINA CANIGO
FIXA I CONSERVA EL CABELL

DE CICLISME

De les tres hores de Reus

En la magnífica cursa a l'americana de tres hores i per sprint, celebrada diumenge passat sota l'organització de la Secció Ciclista de la Casa del Poble, de Reus, que pot apuntar-se un nou èxit a la seva història, i en la qual, com ja varem dir, sortiren victoriosos l'equip de la casa Lázaro i López, integrat per Saura i Espanyol, hom no pot menys de subratllar la brillant forma novament demostrada pel nostre millor "sprinter", l'Espanyol, com

ja havia tingut ocasió de demostrar en les dues darreres reunions celebrades al Velòdrom de Sans.

Renovant el gest del match Espanya-Itàlia, Saura, fou el corredor intel·ligent per a ajudar, amb tota eficàcia les grans dots que posseeix el seu co-equipier.

Per la grossa superioritat ambdós han demostrat trobar-se en una excel·lent forma per a representar dignament Catalunya en aquesta mena de lluites.

Senon, amb tot i la seva bona voluntat, no aconseguí completar l'esforç d'en Bachero; en canvi el comportament de la parella Albinyana-Bonet, que per bé que de categoria inferior es feren remarcar per la seva tenacitat ex-

traordinària. La classificació al final de la prova fou:

Primers. — Saura-Espanyol, 99 quilòmetres 400 metres (Lázaro López), 22 punts.

Segons. — Bachero-Sañón, 8 punts.

Tercers. — Albinyana-Bonet, 8 punts.

Quarts. — Sans-Fargues, 16 punts, a 1 volta.

Cinquens. — J. Cebrián Ferrer-C. Tresserras, 12 punts a 2 voltes.

Sisens. — Borràs-Pons, 0 punts a 4 voltes.

Repetim l'enhorabona als organitzadors de la Casa del Poble de Reus per l'èxit assolit.

MOTORISME

Un cotxe «Austin» va de Bilbao a Barcelona (678 km.) en 16 hores

D'ençà que es va conèixer a Barcelona l'Austin Seven de turisme, de 750 c. c. escassos de cubicatge, va cridar l'atenció pels rendiments que és possible de treure d'un cotxe que, petit com és, deixa enrera molts de més grans.

Explicar que cosa han estat les curses en què ha pres part allargaria massa aquesta nota, la qual té per objecte fer saber que un d'aquests cotxets, amb dos passatgers i 50 quilos d'equipatge, ha esmerçat 16 hores a venir de Bilbao a Barcelona en una sola etapa, amb un consum de 43 litres d'essència i un de lubricant, és una despesa de 4'32 pessetes per 100 quilòmetres. Per dir-ho en un mot, un record en tots els sentits.

No cal dir que si la nostra felicitació pot augmentar la satisfacció que experimenten els senyor Llovis per aquesta performance, els la trametem gustosament.

Lloció - Ron Quina - Colonia

Fijapelo - Pasta dentífrica

L'UNIC PERFUM PER HOMES

Els seus MÀGICS components

SEDUEIXEN. SUGESTIONEN

Consideracions a la II Volta a Girona

El magnífic comportament d'En Serra

El passat diumenge, els esportius gironins gaudiren, amb la II Volta a Girona, d'una magnífica lluita en la qual prengueren part els nostres millors especialistes.

La importància de la prova, que sols compta dos anys i ja s'ha classificat com una de les millors del calendari català, fou bellament corresposta per l'excel·lent organització amb què fou portada pels seus creadors: els components del comitè provincial de Girona i el "Grup Excursionista i Esportiu Gironí". Aquests s'apuntaren un bon èxit, que no pot pas disminuir pel sol fet que a darrera hora es trobessin sense números per als juniors, tota vegada, que aquesta deficiència—si així es pot qualificar—fou seguidament solventada en fer l'ordre d'arribada "a la francesa".

La forta lluita a què es llançaren els participants, feu que els vencedors milloressin de bon tros el temps emprat, la primera vegada. Novament en Tàpies vençé en Palau. La forta resistència que posseeix el primer, que li permet una ràpida escapada cap a les acaballes de la cursa esgotà a qui durant tant de temps va tenir la supremacia d'aquestes proves a Catalunya.

El campió peninsular de cross del passat any, no se'n mostrà pas com fa temps ho demostra, en la seva millor forma... però el fet que emprés millor temps en aquesta cursa, que l'any passat demostrà que no està pas tan malament com se suposa.

La lluita, com es pot comprendre, anà a càrrec d'aquestes dues figures que eren les afavorides per a triomfar. Però en Serra, aquell Serra que no fa un any veiem de debutant a Sans, els donà molta feina i en molts trossos els igualà.

La seva fe en la lluita, el seu entusiasme en l'entrenament ens l'ha revelat i ja des d'ara el podem comptar com un ferm valor que, de no espatllar-se, donarà molta feina als primers, entre els quals, com ja hem dit, es pot comptar. I aquest Serra és el mateix a qui la Federació no selecciona per a anar a València i que hi anà pagant-li les despeses de la U. S. de Sans. Es un valor positiu que amb el seu silenci ha anat escalonant els primers llocs i ara ja el veiem vèncer homes que, com en Gil, l'Arbú i d'altres creïem superiors.

Enguany, aquest xicot tot entusiasme, tot esportivitat, donarà molta feina en les curses de fons en pista. Fins el creïem més home per aquestes especialitats que no per a Cross.

Els llocs que en la classificació ocuparen Gil i Arbú, foren veritablement els que hom podia assignar-los... tenint en compte la gesta d'en Serra.

L'ordre d'arribada dels quinze primers fou:

1, Tàpies (indep.), 25 m. 26 s. 1-5; 2, Palau (F. C. Barcelona), 25 m. 37 s. 4-5; 3, Serra (U. S. Sans), 25 l. 15 s. 4-5; 4, Gil (ind.); 5, Arbú (U. C. D. Espanyol); 6, Gràcia (R. C. D. Espanyol); 7, Castelló (ind.); 8, Roig (F. C. B.); 9, Marimón (Reus Deportiu); 10, Hernández (F. C. B.); 11, Gaibart (A. E. Tagamanent); 12, Mengot (A. E. T.); 13, Cutié (R. C. D. E.); 14, Vives (independent); 15, Llopis (R. C. D. E.); classificant-se trenta participants.

La lluita per equips de quatre corredors esdevingué la nota més interessant de la cursa. L'Espanyol, que posseeix el trofeu guanyat l'any passat, l'hagué de cedir al F. C. Barcelona, que aquest any el guanyà encara que difícilment, per tres punts de diferència. Van estar encertats els organitzadors en no fer comptar els independents, tota vegada que així podrien evitar una segona reproducció del succeït a València.

La puntuació de la categoria seniors fou:

1. F. C. Barcelona, 1+5+7+12=25 punts.

2. R. C. D. Espanyol, 3+4+10+11=28 punts.

I en els juniors també vencé el Barcelona, adjudicant-se definitivament la copa "Agustí Riera", per haver-lo guanyada durant dos anys consecutius.

Els entusiastes elements atletes gironins que compten amb un Pompeu Pasqual tot entusiasme per al nostre esport, ens han donat proves una vegada més de llur valer en organitzacions de proves que, com la que portaren a cap el passat diumenge, constitueixen un falaguer exit, èxit que els ha d'animar i encoratjar per a oferir nos-en d'altres.

ÚLTIMS MODELS DE Làmpares Eveready

Anglo Española de Electricidad, S. A.
Pelai, 12
BARCELONA

Qüestions tècniques

Breviari del remer

III

Insisteixo particularment sobre aquest moviment de ronyons que redreça el cos en atacar, perquè al principi és veritablement pesat i fa que aviat desagradí al remer principal que no tingui l'energia suficient per a triomfar de les primeres rudeses de l'entrenament; després, i sobretot perquè és la base del cop de rem i sols amb un atac ben fet, el cos mantindrà una bona posició durant tot el trajecte que fa el carretó, els braços es trobaran a frec del cos al final de l'estroçada i tot contribuirà a treure el rem fàcilment i ràpidament afavorint per una perfecta posició del cos.

EL PAS DEL REM PER L'AIGUA: Es comprèn molt bé amb l'estudi de la continuïtat del cop de rem. Realitzat l'atac el cop de ronyons donat, la pala del rem a l'aigua i els braços ben estirats, hom sent, a aquest moment, una forta resistència, deguda al pes de l'embarcació, localitzada a les espatlles i al coll. És aleshores, continuant el redreçament de cos, que hom ha de tirar del rem llançant-se acte seguit i lleugerament endarrera, executant com un balanceig del bust sobre els ronyons, els quals han de quedar immobilitzats sobre el carretó, i les cames sempre separades i arroncades. Aquesta forma de bogar, sols pot fer-se regularment i útilment per mitjà d'un franc atac d'espatlles afavorit en ensorrar els ronyons car ella n'és la conseqüència natural i obligada: Un remer que ataca l'aigua seguint les indicacions precedents, s'ha de trobar en aquest moment amb els ronyons arquejats, els braços ben estirats, el bust lleugerament estirat endarrera; li és impossible de contraure el pitjor defecte d'un equipier, això és, tirar dels braços (bogar de braç) que és la mateixa negació de l'art de remar. A l'hora present, gran part dels equips francesos tenen la tendència a caure en aquesta funesta pràctica. És l'absència absoluta de l'estil en un equip i una direcció dolenta per part de l'entrenador. Des del començament, cal evitar de caure en aquest defecte. Molt sovint és per culpa de la manca d'energia del bogador, del seu defalliment, que el cos es rendeix a sí mateix; l'atac d'espatlles no, té lloc, el bust queda tirat endavant. Hom ha de considerar, en ensenyar al debutant, que per regla general són joves de 16 a 18 anys que no poden tenir la robusta constitució i forma definitiva dels homes de 23 a 25 anys; cal evitar-los una fatiga inútil. Tots aquests exercicis preliminars d'atac i del moviment del cos han de fer-se davant del garatge amb intervals de repos tan aviat com hom veu senyals de cansament en els remers.

El remer es troba en aquest moment amb el cos lleugerament tirat endarrera, els braços estirats i sempre amb el carretó a popa. Si bogués en banc fix, aleshores sols li fóra possible de tirar del rem portant els colzers cap endarrera i el cop de rem aquí acabaria; però heu's aquí la utilitat del banc mòbil. Com hem vist al començament d'aquest estudi, el desplaçament de la resistència és poc en relació amb el camí que hom ha de fer recórrer al braç de palanca de la potència; hom ha buscat, doncs, la manera d'augmentar el trajecte d'aquest darrer per a augmentar amb ell el desplaçament de la resistència; així s'explica l'ús del "carretó" que l'augmenta en tota la llargada de la guia. Fent força amb les cames sobre els pedals, el remer tira tot el seu cos fins a l'extrem de la guia del carretó i allarga respectivament el trajecte de la palanca; així ben aviat hom comprèn i s'explica els dos principis següents:

Primer.—Aquest camí del carretó ha d'ésser fet el més ràpidament possible per a donar un resultat apreciable sota el punt de vista de l'avancament de l'embarcació.

Segon.—Éssent aquest pas del "carretó" la continuïtat del cop de rem, és indispensable no moure's de la posició adoptada en "enganxar" a empènyer el seient i, per tant, el moviment de carretó ha d'efectuar-se amb els braços estirats, el bust rígid i lleugerament decantat endarrera.

No obstant, el cop de rem a l'aigua no està encara acabat: El remer ha portat el seu seient fins a l'extrem de la guia i no pot passar enllà, però encara té els braços estirats i pot utilitzar tota la seva llargada per augmentar el recorregut del seu rem; per això, sense moure el carretó i tirat endarrera, portarà els seus braços fins al ventre, els colzers ben avall i arran del cos; aquest moviment ha d'efectuar-se sense rematar, go que és fàcil si hom ha fet amb energia l'atac. Un equip mal dirigit ho farà al revés; els remers entraran sense força a l'aigua, els bogadors s'escorreran de carretó i, per consegüent, l'escoquera corbada, el cap ajupit, faran la màxima força al final de l'estroçada per una tracció violenta del braços go que es farà tirar el cos endavant, mentre que "no és el bust que ha de llencar-se sobre el rem, sinó que és el rem que hi ha d'enar a trobar-se amb el bust" pel doblegament dels braços, com ja queda explicat més amunt. És indispensable que l'avant-brag del cantó exterior de l'embarcació, en altres paraules, el que empunya la màtixa extremada del rem, vingui a frec dels ronyons del bogador; l'entrenador ha de vigilar que no es vegin colzers que surtin per la borda de l'embarcació. Aquesta bona posició del braç és necessària per a obtenir el "degagé" (la sortida de la pala de l'aigua per a portar-la novament cap a proa) net i fàcil que estudiarem en el número vinent.

VULCANITZACIÓ de neumàtics i cambres

PATENT N.º 89,716

PERE GINER

CORTS, 669 bis. - Telèf. 1185 S. P.
(entre Roger de Flor i Nàpols)

BARCELONA

Clark

Els partits amistosos de diumenge

(Informació retirada del número del dilluns passat per excés d'original)

Júpiter, 2-Badalona, 0

En un partit completament mancat d'intensitat, el Júpiter aconseguí guanyar el Badalona per dos gols, com resultat nul dels seus contrincants. No es va veure cap jugada que valgüés la pena, per cap de les dues bandes. Bona part del primer temps els accionistes van fer unes mitges d'ambdós bàndols, que anaven sostenint la situació i res més. Cap al final, però, el Badalona, si bé amb molta manca de sort, s'anà imposant. Fins al primer temps sense que ni els uns ni els altres marqués.

El segon temps presentà de bon començament les mateixes característiques, però el domini no trigué a ésser favorable al Júpiter, que el sostingué constantment, donant lloc a què dins el mal cert general en les jugades es notés una certa activitat que fou la segona part més moguda que no pas la primera. No obstant, qualitativament, el joc del Júpiter superà el dels badalonins, dels quals sols Bru demostrà tenir una bona tarda. Els gols del Júpiter foren apuntats, el primer i el segon per Valls, d'una bala de Bosc.

Arbitratge: Valls i Farragueres així:
Badalona.—Bru, Samó, Folch, Borrás, Rodríguez, Vinyes, Cristó, Duran, Fargues, Garriga (a la segona part Roure), Pera.
Júpiter.—Sabater, Ortí, Martín, Calvera, Calicó, Peiró, Diego, Font, Navarro, Valls, Bosch.

En un partit molt deslluït el Marínenc guanya el Terrassa per 3 a 0

Al camp del Marínenc va celebrar-se aquest partit davant escàs públic.
Els equips s'arreglaren com següent:
Marínenc.—Prats, Batet, Vinyes, Camorera, Coromines, Creixells, Ribera, Ribes, Gracia, Irazo, Rodríguez.
Terrassa.—Sabater, Massagué, Giner, Papell, Helvig, Terry, Sainz, Cadafalch, Canals, Broto, Barceló.

Sota les ordres del senyor Castillo va començar el partit; als cinc minuts de joc, el

FIXOLINA CANIGO FIXA I CONSERVA EL CABELL

Martínenc marcà el primer gol, produït per una centrada de Ribes que Irazo rematà i no pogué evitar Sabater per la fortaleza del xut.

Aquest punt no fou motiu perquè decaigués els marínencs, ja que després els efectuaren un magnífic atac Barceló sol, davant de la porta del Marínenc, i per excés de nerviositat perdé una ocasió esplèndida de marcar. Un bon centre de Rodríguez ocasionà una sèrie de bones jugades, les quals acabaren amb un xut de Camorera el qual valgüé el tercer gol per al Marínenc. Als pocs minuts després finalitzà el partit, el qual fou molt deslluït a causa del vent.

Dels vencedors es distingiren Camorera, Irazo, Ribera i la davantera. Dels vençuts, Sabater i Massagué, Broto, com sempre, abusat de l'individualisme.

El Sans i el Sabadell empaten a un gol

Al camp del Sans va jugar-se un partit d'entrenament entre aquests dos equips, si bé tots dos incomplets, especialment el Sans que jugava amb ben pocs components del seu primer.

Tot el partit no va ésser altra cosa que un joc sense cap mica de tècnica ni col·lisió i mancat de moment emocionant completament. Per la tasca de conjunt mereixia guanyar el Sabadell, però el poc encert en rematar les jugades pels seus davanteres, contribuï a què no conquerís la victòria i, en canvi, de ben poc vingué com no existien els sabadellencs vençuts del camp.

La primera part fou dolenta de debò. Com que el Sans descontrolà un joc d'esquerra i a més el vent bufava cap aquell cantó, tota la feina va ésser per a l'ala dreta sabadellenc, i així excoïí a tasca de Martí.

A la segona part hi hagué més moviment, una mica més de vivacitat; però no canvià gens la qualitat del joc. Quan s'acabava el temps, als cinc darrers minuts, vingué l'interès per les jugades i d'aquestes, com que estaven ben fetes, en vingué, naturalment, el marcar els gols.

El primer gol el féu el Sans, d'un bell cop de cap de Bosc i en rematar una centrada de Martínez quan mancaven quatre minuts per finalitzar l'encontre i al minut escàs vingué la repulsa del Sabadell empatant per una capcinada.

ESTABLIMENTS CAP i CUA

FAMOSOS RESTAURANTS

per la seva caria apetitosa, els seus coberts suculentos a 3,50 i els seus abonaments de gran senyor

Excel·lents Menús a 5 ptes.

ESPECIALITAT EN BANQUETS

Concertistes tarda i nit

Diputació 202 - Telèfon 2230 A

Passatge del Crèdit, 517 - Tel. 1999 A

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

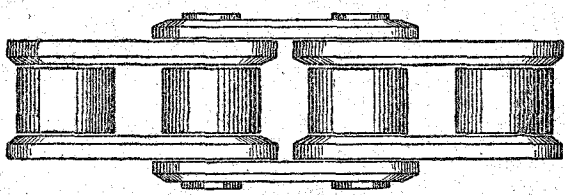
10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

10. SALMERÓN, 101

CADENES COLUMBIA
per a bicicletes,
moies, camions, etc.

Agent exclusiu: **E. Corfès Pascual** corts catalans, 672 - Barcel·la

Vallejo, Caivet, Casanoves, Valls, Morrajas i Arribes pel Sans.
Lloc, Calabuig — a la segona part Inglès — Virgili, Creus, Oller, Pacó, Delclós, Alvarez, Segura i Corrons, pel Gimnàstic.

CAMPIONAT PROVINCIAL

TARRAGONA 0 — REUS DEPORTIU, 3

El Reus Deportivo, continuant el seu camí victoriós, va vèncer el Tarragona per tres gols a zero.

El Reus mereixia la victòria perquè jugà millor i dominà més de temps que el seu contrari, mes si el Tarragona, aprofitant uns moments de reacció del segon temps, bagués pogut marcar quan encara l'escoré era de 1 a 0, la victòria aleshores els hi hauria estat un xic difícil.

El gol de la primera part el marcà Nogués i els dos del segon temps foren aconseguits per Domingo II i Nogués.

Els equips estaven integrats per: REUS D.: Sentís, Vernet, Queralt, Graell, Llauger, Marnat, Garreta, Sans, Domingo II, Nogués, Domingo I.

TARRAGONA: Roca, Muntaner, Borràs, X. Llorell, Domingo, Gili, Tarragó, Campos, Miró, Recasens.

A SURIA

Súria.—No es vegé defraudat el públic de Súria en l'interès que hi havia per presenciar l'encontre anunciat entre els primers equips del C. d'E. Súria i la U. S. de Vilafraça, ambdós campions dels respectius grups, de segona categoria.

Tot el partit va ésser portat a un tren fantàstic. Les belles combinacions de les res-

Depurafiu SEMIS

L'únic indicat per a

malalties de la pell

De venda Segala i Farmàcies

pectives davanteres van donar moments de perill que van traduir amb el resultat de 5 gols a 3 a favor del Súria F. C.

L'arbitratge arreglarà els equips de la següent manera:

Súria F. C.—Boix; Costa, Montanyà; Terrades, Puig, Balaguer; Horta, Freixanet, Pérez, Casabuga, Estebas.

U. S. Vilafraça.—Carreiro; Miró, Colls, Masia, Valls, Berroya, Ferrer, Roca, Biosca, Segón i Cuscó.

La secció de Lawn-Tennis del Casino de Manresa, en fer la primera sortida, visità les pistes d'osúria, on davant de distingida concurrència, efectua tres partits durament disputats.

Els dobles foren guanyats per Súria amb els resultats tècnics següents:

Salsas-Aysa, vençen a senyoreta Renée Demontons-Homs, per 6-1, 6-4.

Grenier-Satué, vençen a Senyal-Sepúlveda, per 6-0, 6-0.

El senzill fou guanyat per Manresa, en un partit del més gran interès, vençent Ferrer a Bosch, per 6-2, 6-3.

Es de creure que aquesta festa servirà per a afirmar el tennis en aquesta contrada.

A la II Costa de l'Ordal
la moto

Alpha

es classifica PRIMERA i estableix brillantment EL RECORD de la seva categoria amb

Motor: J. A. P. 4 temps 2 HP.

Magnefo: M. E. A.

Canvi: 3 MARXES, etc.

La millor suspensió, etc.

Velomotors amb D. K. W.

des de 500 pessetes

NILO MASÓ

Passeig de St. Joan, 133

A S. VICENTS DELS HORTS

S. VICENTS DELS HORTS
U. E. VICENTINA, 4 — C. D. OLESA, 1

Bella diada esportiva va ésser la del dia 13 de març, al dematí, una bella exhibició de tennis, esport que va popularitzar-se per tot Catalunya, i a la tarda un gran partit de fútbol, presentant-se els locals amb un nou mig-centre, que s'ha defensat amb molt d'encert. El joc fou una prova de noblesa per ambdós equips, distingint-se pels forans el porter, mig centre i extrem esquerra.

L'equip Vicentí s'arreglarà: Font, Farres, Coll, Painer, Tuset I, Prats, Elies, Tuset II, Martínez, Arcs i Moisés.

Els gols foren fets brillantment 2 per Martínez i 2 per Arcs.

CAMP DE LES CORTS

DISSABTE, 19 A LES 4 TARDA

F. C. Barcelona

CONTRA

Huesca F. C.

DIUMENGE, 20, A LES 4 TARDA

F. C. Barcelona

CONTRA

Levante F. C.

L'arbitratge en tingué una cura amb molt d'encert V. Tuset.

A BADALONA

ARTIGUENC, 2 — TERRASSA (reserva), 1

Les victòries de l'Artiguenc segueixen, i abir al seu camp va vèncer el reserva del Terrassa en un partit en el qual el resultat esmentat va ésser ben merescut.

El gol del Terrassa va fer-lo Vila en aprofitar una passada de Riera a la primera part.

El domini de l'Artiguenc va ésser complet a la segona part i varen fer dos gols, el primer Corbera i el segon Colobrans.

Els equips foren els següents:

Artiguenc.—Masdeu, Llorenç, Giménez, Victòria, Martín, Pérez, Garcia, Jeroni, Corbera, Colobrans, Salvatella i Camps.

Terrassa.—Simó, Vila, Alluso, Vila, Pedrós, Pasqual, Prades, Sains, Riera, Cadabal y Salvador.

A PALAFRUGELL

ATLETIC SABADELL, 0 - PALAFRUGELL, 3

Palafrugell.—Aquesta interessant partida, jugada al camp local, ha estat un demostració de com els campions de Girona poden col·lar-se amb els equips del grup B.

L'Atletic de Sabadell ha agraïtat força; practica un joc rapidíssim, bastant cohesionat, i sobre tot molt noble. Per bé que el domini hagi estat gairebé sempre dels blanc-negres, els visitants, que han aconseguit arribar al mig temps amb l'empat a cap gol, s'han mostrat perillosíssims en fer belles arrencades força sovint. Els locals han tirat 3 còrners per 1 els sabadellenes. Pons i Abellard han fet els gols.

Els equips han pres la formació següent:

Atletic: Sanahuja, Pujol, Vilalta, Salomó, Gironès, Cofreces, Vives, Sánchez, Carreres, Moix i Roure.

Palafrugell: Martí, Esparragó, Mas, Castells, Pons, Cabanes, Pons, Bussot, Abellart, Bonal i Martí.

A FIGUERES

ATENEU SOCIAL DE GIRONA, 1 - EMPORIUM, 3

Figueres.—S'ha jugat al camp de l'Emporium el primer partit de les finals del grup B de les terres gironines, entre els quips Ateneu Social de Girona i Emporium de Figueres, resultant vencedors aquests d'últims per 3 a 1.

LUBRIFICANTS

"Aguila"
per a automòbils

Vidua de M. Brugarolas

Clarís, 22 - Telèfon 1536 S. P. - BARCELONA

El match ha estat bastant mediocre, dominant, gairebé sempre els locals, mercès a la línia mitja que ha actuat admirablement, entenent-se poc els davanteres i el tercer defensiu. Els forasters han gallejat d'un gran entusiasme, mantenint una bona defensiva.

Els gols locals els han marcat Ismael (2) i Medina (1), mestrifolament.

L'arbitratge a càrrec del senyor Alvarez, mitjanament bé, per no dir deficient.

L'equi vencedor estava integrat per Pomés, Sallars, Joandó, Pérez, Ubeda, Rosalenc, Salleres I, Arater, Ismael, Medina i Andrade.

AL VENDRELL

EL VENDRELL BAT EL SANT SADURNI PER 4 A 0

A l'Estadi Vendrellenc s'ha jugat aquest encontre assolint els vendrellencs un ben remarcable triomf. El vent ha deslluït molt el joc dels dos bàndols, però amb tot, el Vendrell ha dominat.

Tres dels gols han estat entrats a la primera part per Mascaró, molt ajudat per Mercader; a la segona part i en un batibull ha introduït el quart en Cubote.

Formaven l'equi del Vendrell: Guinovart, Mallofré, Colet, Soler, Centelles, Serra, Cubote, Mercader, Mascaró, Sans i Nin; i el Sant Sadurní: Castells, Planes, Riembau, Solà, Benages, Nadal, Benet, Torelló, Solsona, Pedrola i Ros.

El Campionat de Promoció

La seva situació actual

Fa moltes setmanes que aquest campionat està encallat, sobretot pel que és refereix a Barcelona.

El Grup de Llevant, ja està completament resolt; el campió és el Canet, amb dos punts sobre el Calella, que és el que ocupa el segon lloc.

La Federació va fallar fa pocs dies les diferents protestes presentades pel Calella i altres clubs i el seu fall no ha canviat per res la darrera classificació.

El Grup Centre ha sofert darrerament un canvi en la puntuació existent, car la Federació ha fet repetir el partit Atlètic del Turó F. C. Granollers i la qual cosa fa que estiguin empatats el Granollers i el Ripolllet a 12 punts cadascun, però en el cas que l'Atlètic del Turó guanyés el partit que s'ha de celebrar el dia 27 al seu camp, tornarien a ésser tres els empatats.

El Vilafraça, ja és definitivament campió de Ponent; en aquest grup només manca

judar un partit, que es farà el dia 27 al camp de l'Hospitalet, entre el Sitgetà i el Santfeliuenc. El Gantbolà ocupa el segon lloc amb un punt menys que el Vilafraça, que ocupa el primer amb 17 punts.

TARRAGONA

El Reus Deportivo ja és campió de Tarragona amb un avantatge considerable de punts sobre els altres.

LLEIDA

El Joventut de Lleida, com que no ha tingut contrincant enguany, ha estat declarat campió, per la qual cosa prendrà part a les eliminatòries.

GIRONA

El Palafrugell ja és campió de Girona i serà un dels que pot esperar quedar campió de Catalunya de Promoció.

Bàsques

Arques per a Cabals

Pibernat

Carrer de Par ament, 9

Creiem que els del Comitè Provincial enguany han fet moltes barrabassades; no volem retreure-les; car no hi ha ningú dels que s'interessin pel Campionat de promoció que no n'estigui assabentat.

Al voltant del Campionat escolar de fútbol

4.ª jornada

Continua el Campionat... Les patacades hi són a desdir. L'entusiasme també. Ara que els arbitres cada dia escassegen. No cobren i a més encara reben. Quin amateurisme tan pur, el d'aquests homes! Quanta admiració ens desperta la seva energia! La llàstima és que els estudiants no ho sàpigen veure.

CIENTÍFICS, 2 — NORMAL, 1

Encara dubtem de si jugaven 22 jugadors.

Els de Científics saben bé el que es fan, ja que guanyen als "mestres" que encara no ho són.

Sembla que juguin molt de pressa, però, a tot estirar, el que fan és passar l'estona.

Encara hi ha dolents. Per què no els treuen d'un cop?

Han marcat Rivas i, pels "científics", Caliao i Ribera.

PERITS, 0 — BATXILLERAT, 0

Pronòstics que fallen. Porter que defensa i davanteres amb desgràcia.

Mongrel (R.) xuta tres cops a fora. Nosaltres ens pensàvem que era bo!

Es distingiren El Batxiller López (lleuado a la novel·la por Fulano de Tal) i Bermejo.

No ho diguin a ningú, però, en Campos s'encomana a tots els sants. Duen que malgrat fer-ho molt bé el volen substituir per un base que té un nom quilomètric. Vegin si no: Iturriagueguetia... Es clar, posa el nom a la porta i no passarà ningú.

MEDICINA, 8 — DRET, 0.

Sabeu aquell camp que està tan lluny?

Doncs allí l'altre dia es va jugar el partit de los "futurs eternals rivals". Suposo que no ho entenem. Un altre dia ens explicarem.

Els bisturis ja tallen. No deu ésser pas per voler anar a Lleida. Fa tant d'enveja!

Duen que en Tarruella es bo, i que fins ja agafa pretensions. No ho creguen.

Els del "mundo" confonen els advocats amb els arquitectes. Es pensen que tenen la mateixa facilitat que aquests darrers a "alinejar línies".

No van marcar més gols perquè acabaven de dinar i ja no tenien gana.

El capità Manala es va distingir juntament amb 8 "equipiers" més. No s'enfadaren els altres dos?

Hi ha un individu que es fela dir X. X. Però d'ençà que nosaltres el vàrem descobrir tots li han perdut el respecte. I això que porta ulleres i es fa dir "rompe-balones".

FARMACIA, 2 — ARQUITECTURA, 2

Els de Farmàcia feien mal als altres i després els curaven. Deien que això era per fer pràctica però no ho creguen. Era per a entrenar el rival del "porter puga".

Un empat més "que importa al mundo"? Per això aquest no diu res d'un partit tan disputat.

INGENYERS, 5 — COMERÇ, 0

Moltes nenes al camp del Catalunya de Les Corts. Lorca no juga, per què?

Rubies, el defensa quilomètric, tira tres "bimbos" fora del camp; la tercera al camp del Barcelona.

Borràs tampoc juga.

Les nenes estan tristes.

HUCKLE

Després dels partits de dijous, la situació dels concurrents és aquesta:

Ingenyrs, 7 punts.

Medicina, Dret, Perits, 6.

Batxillerat, 5.

Farmàcia, Ciències, 4.

Comerç i Arquitectura, 1.

Normal, 0.

Tots porten quatre partits jugats.

SERVEI DE
RECAMBIS

BSA

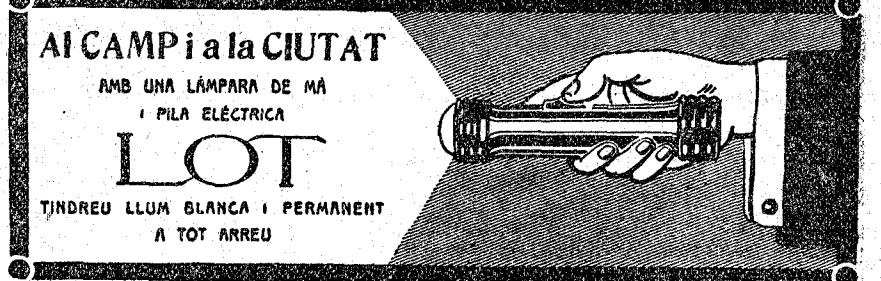
TALLERS

VICENTS LLORCA

GIRONA 159

TELÉF 2004 G

BARCELONA

Passeig de Sant Joan, 17 - BARCELONA

BASKET-BALL

La victòria de l'Europa damunt el Laietà

El partit que diumenge jugaren l'Europa i el Laietà, fou un contrast amb el del Sans-Martinenc. Ho assenyalam amb gust, tot feliçitant els jugadors que saben sortir al camp per fer esport i jugar com es deu.

El partit, com tot el que és noblement disputat, fou excel·lent i vistós. Hom pogué apreciar bé el joc i gaudir de les bel·leses del nou joc.

Els equips eren:

Europa. — Pla, Moucho, Escudet, Ribes, Coma, Palom i Font.

Laietà. — Mateu, Pla, Romero, Marvès, Alberic, Sanchis, Guiz i Capdepon.

L'Europa vencé per quatre punts a zero, marcats un a cada part.

Font, aconseguí el primer tantó i Palom, quan faltaven tres minuts per a acabar el partit, féu el darrer "basket".

Ros cuidà de l'arbitratge, en el qual no topà amb dificultats.

(Retirat de l'edició anterior per excés d'origenat).

L'Hindú Club de Buenos Aires, contra una selecció catalana?

Quina notícia més falaguera, oi? Doncs és guairebé segur. Tot depen de la data que els argentins suara a París fixin per a jugar contra els nostres. Més ben dit. Això de jugar contra nosaltres és un d'r. Exhibir-se enfront dels nostres jugadors i públic per a mostrar-nos el que és veritablement el Basket-ball. Però qui ha vist jugar el novell esport als americans nota a cop d'ull la gran diferència que separa el nostre joc del d'ells.

Els famosos components de l'equip argentí que està donant una volta per Europa, han vençut en els dos partits, essent aquests els millors per ara dels que al continent practiquen el Basket.

Les gestions que estan realitzant perquè l'anunciada visita sigui un fet, van per molt bon camí, tan bo, que fins si ens fa dir que ja és gairebé segur que el vinent dia 25 els veurem jugar

al camp del Gràcia, camp que és el més apropiat per a donar-hi el primer gran partit internacional.

Però aquest esdeveniment no vindria pas sol, sinó que també molt probablement, es jugarà a la mateixa tarda i camp un altre encontre internacional que seria entre l'equip de l'esquadra anglesa que ha d'arribar al nostre port, i el F. C. Barcelona, que és qui gestiona la celebració d'aquest partit.

No cal dir amb quin goig assenyalam aquestes dades que per a la ràpida popularització del novell esport és de desitjar que en el nostre proper número ho podem donar com a cert... i dintre de pocs dies consumat...

Koki

HOCKEY

Diumenge que ve l'Universitari ha de jugar a València contra l'equip local en partit semifinal per al campionat peninsular.

Si alguna vegada podem ésser opti-

SEMPRE NOVETATS
PER A SENYORA I SENYOR

Panyeria Pérez

Hospital, 15 i 17

mistes, és en el cas present, car els valencians no estan encara prou preparats per a oposar-se amb possibilitats d'èxit al magnífic conjunt que formen els estudiants.

De totes maneres, com que sembla que no tots els escolars perdaran el viatge, potser els costarà una mica de desfer-se dels campions valencians.

De totes maneres, no cal dir com desigem força sort als nostres representants.

Imp. ROMANA, Hospital, 97, int. - Tel. 6256 A. BARCELONA

II COSTA ORDAL

SIDECARS TURISME

1.º Rudge

i medalla d'or

Conduïda per MANUEL TORRES

Una sola **RUGDE** inscrita, propietat particular, matrícula B 1179, amb dos anys d'ús, guanya la medalla d'or

Utilitzant els lubricants anglesos **Speedwell**

J. SUBIRANA Clarís, 75
BARCELONA

MOTOS TURISME 250 c. c.

1.º Raleigh

i medalla d'or

Conduïda per C. LÁZARO

el seu propietari, confirma a Espanya la seva fama anglesa de

REINA DE LES COSTES

Lubrificada amb oli i grassa **Speedwell**

Agent per a Catalunya:

J. SUBIRANA-Clarís, 75

Sub-Agent per a la resta d'Espanya: